

at afholde Møder, indsende Andragen-der, danne Foreninger, havde ingen beskæftiget sig med dem; ikke en eneste Avis omtalte nogensinde deres Arbejde. De vidste, at kun gennem Pressen var det muligt at vække Interessen blandt Masserne. Og de besluttede at optræde saaledes, at Pressen blev nødt at til-  
skæftige sig med dem.

Det er Skik i England, naar en Minister optræder ved et offentligt Møde, at der da efter Foredraget finder en Spørgetime Sted, under hvilken enhver har Lov til at stille Spørgsmaal til Ministeren, der da besvarer disse.

Da Kvinderne benyttede denne Spørgetime til at interpellere Ministrene om, hvad de agtede at gøre for »Kvindernes Stemmeret«, nægtede Ministerne at svare; Spørgsmaalet havde ingen praktisk Interesse. Da Kvinderne gentog Spørgsmaalet fra deres Pladser, blev de kastet ud af Salen paa en ret brutal Maade.

Da denne Scene havde gentaget sig flere Gange, og Kvinderne altsaa ind-  
saa, at det blev dem nægtet at hen-  
vende sig til Ministrene som andre af Byens Borgere, besluttede de at spørge, ikke naar Ministeren ønskede det, men naar de selv vilde, og de foretrak at blive smidt ud, ikke naar han ønskede det, men naar de selv vilde. Og ved alle senere Ministremøder har Kvinderne afbrudt Ministrene med Til-  
raab om »Stemmeret for Kvinder«, og derved flere Gange helt forhindret Ministeren i at faa Ordet. Dette omtales i Pressen.

Grunden til, at mange af »Suffragetterne« er blevne kastede i Fængsel, er imidlertid en anden.

Flere Gange har de ad lovlig Vej søgt at faa Førsteministeren, Mr. Asquith i Tale, men han vil ikke modtage dem; de har da søgt at faa ham i Tale i selve Parlamentet, hvor de fra Tilhørerlogen tilraabte ham og kastede Flyveskrifter ned blandt Parlamentsmedlemmerne. Adgangen til Parla-  
mentet blev dem da nægtet; men de for-  
søgte dog flere Gange paa, enten at  
tilliste eller tiltvinge sig Adgang dertil. Dette førte til de meget omtalte Op-  
tøjer uden for Parlamentet, hvor Poli-  
tiet skred ind og arresterede »Suffra-  
getterne«. Dette omtales ogsaa i Pressen, og Miss Sharp fortalte, at der nu ikke findes en Avis i London, der ikke med Begærlighed optager Meddelelser om »Suffragetterne«. Deres Kamp for de-  
res Rettigheder er nu kendt over hele Verden, hvad enten den modtages med Sympathi eller Antipathi.

Miss Sharp's egen Fremtræden var meget indtagende; alvorligt og dog

med den gode Samvittigheds Smil paa Læben fortalte hun om sit eget og sine Kampfællers Arbejde, der ingenlunde var misundelsesværdigt, og som ingen letsindigt indlod sig paa. De Kvinder, der deltog i »Optøjerne«, var alle intelligente, meget vel opdragne og alvorlige Kvinder; deres »Kvindelighed« led ingen Skade, thi det var i den »sande og ægte Kvindeligheds Navn, de kæmpede.« Og Miss Sharp selv var Vidnesbyrd om, at hun talte sandt, — Indbegrebet af kvindelig Ynde, Sikkerhed og Kultur. Miss Sharp fortalte en Mængde fornøjelige Smaatræk, som Pladsen desværre ikke tillader at komme ind paa; de viste allesammen, at et af Hovedtrækkene — Samlingsmærket — hos Suffragetterne er deres »urokkelige gode Humør«.

Selv Fængslets daarlige Behandling tager ikke Humøret fra dem; som Fanger har de erfaret, hvor inhumant de kvindelige Forbrydere ofte behan-  
les, og de har allerede faaet indført flere Reformer. De har faaet ansat kvindelige Fangevogtere og en kvinde-  
lig Læge som Inspektør. Endvidere har alle de kvindelige Forbrydere — efter Suffragetternes Indstilling — faaet Stole med Rygstød i Stedet for den lille Briks, der ellers var deres Sæde. Men Sympathien for dem i London er ogsaa stigende; fra fornemme Damer, der ikke drister sig til at lade deres Navne komme frem, støttes de med store Pengesummer; unge Kunstnerinder, der ikke vil tage aktiv Del i Kampen, tegner Plakater og Opraab til dem, og Politiet viser sig tit og ofte som deres Riddere og Beundrere. Selv Mr. Asquith begynder at tro, at de mener det alvorligt — og Miss Sharp forsikrede, at hvis denne Regering ikke allerede indførte »Stemmeret for Kvinder«, saa var de sikre paa den næste; thi ingen Regering havde Mod eller Lyst til at fortsætte Kampen mod Kvinderne.

A.

## Svar til Kvinderne.

I det jeg takker de Damer, som har besvaret min lille Artikel i nærv. Blads 1. Aarg. Nr. 10, skal jeg herved tillade mig at fremsætte et Gensvar, som af Pladshensyn kun kan blive meget kortfattet.

Jeg skal intet indvende mod de Tan-  
ker, Fru A. N. fremsætter. Et Arbejde, som det af hende omtalte, er godt, enten det øves af Mand eller Kvinde, og det kan — ganske rigtigt — øves ogsaa uden politisk Stemmeret.

Fru Asmund begynder, meget elsk-  
værdigt og beskedent, med at betegne mig som en Daare, der spørger om mere, end 10 Vise kan svare paa. Jeg gaar ind paa Rollefordelingen, men bemærker dog, at i Oldtiden var der kun syv Vise. Nu er Tallet altsaa vok-  
set til ti (af hvilke naturligvis Fru A. er den ene); men desværre synes Vis-  
dommen ikke at have udviklet sig i samme Forhold, thi Historien melder intet om, at de gamle Vise slet intet kunde besvare af det, en Daare faldt paa at spørge om. Og i denne pinlige Stilling synes jeg virkelig at have bragt en af de moderne ti.

Fru Vilstrup-Stæhr gaar lige til Sa-  
gens Kærne, idet hun skriver: »Kvinde-  
bevægelsen er ikke en Bevægelse med en fælles Idé udover Kravet om Lige-  
stilling . . .« Svaret er nedslaaende, men det er et klart og uforbeholdent Svar paa Spørgsmaalet. Thi det var netop Kvindebevægelsens Idé jeg var ude at lyse efter, idet jeg mener, at en Bevægelse uden en fælles Idé er som et Legeme uden Sjæl. Men der er altsaa ingen.

Langt mere positiv er Frk. Hulda Pedersen, med hvem jeg forøvrigt kan være enig i mangt og meget.

Fru Clinny Dreyer hejser Retfærdighedsens Fane som Bevægelsens Fællesmærke, men her maa hun uund-  
gaelig komme i Strid med Fru Vil-  
strup-Stæhr. Lidt blaseret skriver Fru Dreyer, at Kvindebevægelsen er ikke nogen Revolution, den er kun en Klassekamp ganske simpelt. Mærkelige Begrebsforvirringer! Eller er det Halløj med Begreberne? Ved en Revolution forstaar Fruen aabenbart kun de ydre Biting: Barrikader, Gadekampe o. l.; for mig er Ændringer af Samfunds-  
former, Tankesæt, Livssyn af større Betydning, og derfor anser jeg netop slige Bevægelser for vigtige Revolutioner — forudsat at de bæres af en virkelig fælles Idé. — Men naar Kvindekønnet uden videre reduceres til en »Klasse«, er det svært at bevare Al-  
voren.

Fru Margrethe Vest vil — i Sam-  
arbejde med Mænd — omdanne Sam-  
fundet til et Hjem i udvidet Forstand, synes det. Tanken er frygtelig, thi »Samfundet« er de frie Hjemms dødeligste Fjende, som Staten er Individets, Menneskets Fjende. Som praktisk Poli-  
tiker vil Fruen f. Eks. bekæmpe Drik-  
keriet ved en ordentlig Skat paa Bræn-  
devin. Turde jeg ikke her i al Be-  
skedenhed pege paa en »ny Vej«, man kunde gaa? Man kunde prøve at be-  
kæmpe Drikkeriet ved Hjælp af Sand-  
heden; man kunde studere det virke-